

HỒI 290

Bình Phân Xuất Sắc

C húng nhân trợn mắt há miệng lên nhìn An Long tả thủ ôm ngực, hữu thủ cầm ấn quyền khẽ run run, mặt cắt không còn giọt máu, song mục nhìn chăm chăm ra ngoài lỗ hồng trên mái ngói, thần sắc như không dám tin tưởng, có thể nhìn thấy rõ sự sợ hãi trong mắt y.

Là ai có thể khiến vị cao thủ liệt danh vào tà đạo bát đại cao thủ này sợ hãi như vậy? Thạch Thanh Tuyền đứng sát tường đột nhiên giật mình chấn động, không nói tiếng nào đã lách người lướt khỏi đại điện, biến mất không tăm không tích. Sự việc diễn ra quá bất ngờ, Từ Tử Lăng muốn cản lại cũng không kịp.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc xuất thủ bổ về phía An Long. Mặc kệ là ai bức An Long trở lại thì hai người cũng phải đoạt lại Bất Tử ấn quyền rồi nói sau.

Dương Hư Ngạn thấy vậy vội vàng trấn định lại tinh thần đang kinh nghi bất định, miệng hét lớn: “An thúc cẩn thận!” An Long bị tiếng hét làm sự tỉnh, vội vung tay ném ấn quyền lên không, rồi gào lên điên dại: “Không liên quan đến ta!” Kế đó tung mình chạy theo hướng ngược lại, làm bức tường thủng một lỗ lớn.

Hầu Hi Bạch và Dương Hư Ngạn nào còn hứng thú để ý tới y, cùng lúc bật người phóng lên, đuổi theo ấn quyền đang không ngừng lên cao, sắp chạm tới nóc điện.

Từ Tử Lăng sợ Loan Loan ám toán nên vẫn đứng yên tại chỗ, toàn thần lưu tâm động tĩnh của nàng. Chỉ thấy mỹ nữ tuyệt thế này vẫn yêu kiều đứng yên chỗ cũ, dường như đã mất đi hứng thú với cuộc đấu của hai người Hầu, Dương vậy, nhìn mà không thấy, nghe mà chẳng lọt tai, thần sắc tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, song mục nhìn chăm chăm vào lỗ hồng mà An Long phá ra khi nãy.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, lơ mơ đoán ra được ai là người đã bức An Long trở lại. Thực ra thì cũng không khó đoán lắm, trong thiên hạ người có thể làm An Long hoảng hốt thất thái như vậy cũng không ngoài mấy cao thủ siêu nhiên như Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiên, trong đó thì khả năng kẻ này là Thạch Chi Hiên là cao nhất.

Nghĩ đến Tà vương Thạch Chi Hiền, gã không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Tiếng kiếm phiến chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt, kể đó Hầu Hi Bạch và Dương Hư Ngạn lần lượt hạ thân xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, trùng mắt lên nhìn nhau, mỗi người cầm một nửa ấn quyển.

Từ Tử Lăng không khỏi ngậy người ra.

Loan Loan u uất thở dài, chậm rãi nói: “Đây có lẽ là phương pháp giải quyết tốt nhất, nô gia không chơi với các vị nữa!”

Nói xong liền dịch người về phía sau, lướt ra khỏi đại điện.

“Cheng!”.

Dương Hư Ngạn cho kiếm vào bao, song mục lấp lánh tinh quang, lừ mắt nhìn Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng một lượt rồi hừ lạnh một tiếng, hậm hực phóng ra theo lỗ hổng mà An Long đã phá khi nãy, biến mất không chút dấu vết.

Đại điện trở lại vẻ yên tĩnh ban đầu, chỉ có thêm tàn tích của những bức tượng vỡ nát.

Từ Tử Lăng liếc qua phía Hầu Hi Bạch, y đang từ từ thu hồi mục quang khỏi nửa cuốn ấn quyển trong tay, cười khở nói: “Tiểu đệ cũng có chút đồng ý với lời của Loan tiểu thư, đây có lẽ là phương pháp tốt nhất để giải quyết chuyện này, mọi người đều cùng có được đồng thời lại cũng cùng mất đi”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Vừa rồi có phải là lệnh sư đã bức An Long quay lại không?”.

Hầu Hi Bạch lắc đầu: “Xem ra thì không, gia sư tuy hiểm khi xuất thủ, nhưng mỗi lần xuất thủ là đối phương ắt phải vong mạng. Theo tại hạ thấy thì Dương Hư Ngạn cũng không tin người đó là sư phụ, còn rốt cuộc là ai có tài thông thiên triệt địa như vậy, thì tiểu đệ cũng rất muốn được biết”.

Từ Tử Lăng buột miệng hỏi: “Đã bao lâu Hầu huynh không gặp lệnh sư rồi?”.

Hầu Hi Bạch trầm tính toán rồi nói: “Chắc cũng đến bảy tám năm rồi!” Sau đó y liền nói sang chuyện khác, cơ hồ như không muốn nhắc đến bất cứ sự việc gì liên quan tới Thạch Chi Hiền vậy: “Kết giao được vị bằng hữu có tình có nghĩa như Tử Lăng huynh đây, vừa rồi tiểu đệ có thọ chút nội thương, cần phải tìm nơi tĩnh dưỡng, nếu mấy ngày nữa Tử Lăng huynh vẫn còn ở Thành Đô, Hầu Hi Bạch nhất định sẽ tới kiếm huynh uống rượu nói chuyện”.

Nói đoạn liền gơ nửa cuốn ấn quyển lên, mỉm cười nói: "Tại hạ thật sự rất cảm kích, đa tạ!" Nói xong liền tung mình bỏ đi.

Ánh nến lập lòe cũng vừa hay phụt tắt, đại điện bỗng chốc sáng bừng lên, mặt trời đã lộ rạng nơi chân trời phía Đông.

Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra đêm qua, Từ Tử Lăng không khỏi cảm khái trong lòng, cảm nhận sâu sắc sự quý giá của khoảnh khắc bình minh.

Từ Tử Lăng ra đến bên ngoài thì trời đã sáng bạch. Đột nhiên có tiếng đình đang từ trên Phật tháp truyền lại, gã liền ngược mắt lên nhìn, trông thấy ở mái hiên Phật tháp thấp thoáng một chiếc chuông đồng nhỏ, gió thổi tới, làm chuông lay động, phát ra những tiếng lanh canh vui tai, khiến bao nhiêu phiền lụy cũng theo đó mà đi.

Cạnh La Hán Đường có một con đường nhỏ kéo dài đến Phật tháp, hoa cỏ sum xuê tươi tốt, âm u tĩnh mịch, nhìn rất bắt mắt.

Từ Tử Lăng thâm nhủ dù sao mình cũng nhàn rồi vô sự, chi bằng tiện thể đi xung quanh tham quan một lượt, sau đó sẽ rập tức rời khỏi Tứ Xuyên đi tìm Khấu Trọng, rồi cùng đến Quan Trung tìm bảo vật.

Gã thở dài một tiếng, chậm rãi bắt bước đi về phía Phật tháp. Đi xuyên qua rừng trúc, một ngôi bảo tháp hùng vĩ cao gần mười lăm trượng chia làm ba tầng đứng sừng sững trên khoảng đất trống giữa rừng.

Dưới ánh sáng của buổi bình minh, con chim đồng chạm trên đỉnh tháp lại càng thêm rực rỡ sáng chói, ánh sáng phản chiếu đi khắp gần xa.

Mỗi tầng tháp ở bốn phía đều có khắc mười hai bức tượng Phật đá, hùng vĩ tráng lệ, hoa văn tỉ mỉ.

"Từ huynh dường như rất thường thức tòa Phật tháp này thì phải?".

Từ Tử Lăng chấp tay ngẩng đầu quan sát Phật tháp, không quay đầu lại điềm đạm nói: "Su tiểu thư đến từ đêm qua hay vừa tới sáng nay vậy?".

Su Phi Huyền đến phía sau gã, ung dung đáp: "Có phân biệt gì đâu. Huynh bất quá cũng chỉ muốn hỏi xem ai đã bức An Long trở lại La Hán Đường thôi đúng không? Kẻ này thật đáng ghét, dám mạo phạm tới thánh địa Phật môn, Phi Huyền chỉ dọa cho hắn ngủ không ngon giấc mấy hôm cũng không có gì quá đáng, Từ huynh có đồng ý không?".

Từ Tử Lăng quay người lại, đối mặt với mỹ nữ thanh lệ u nhã này, cười gượng gạo nói: “Tại hạ cũng đã đập vỡ một bức tượng, không biết tiểu thư định trừng phạt tiểu đệ thế nào đây?”.

Sư Phi Huyền mỉm cười nói: “Phi Huyền không thấy và cũng không biết, Từ huynh chớ nên hỏi làm gì”.

Từ Tử Lăng vỗ vỗ trán, rồi bật cười nói: “Đêm qua giống như một giấc mộng vậy, mỗi một chuyện đều khiến người ta khó hiểu, không rõ nguyên do, tỉ như không biết Sư tiểu thư dựa vào gì để đẩy lui An Long, dọa cho y phải bỏ cả Bất Tử ấn quyền, hồn phi phách tán bỏ chạy như chuột thấy mèo vậy?”.

Sư Phi Huyền dịu dàng nói: “Lần này Phi Huyền nhập Xuyên chính là phụng sư mệnh đến U Lâm Tiểu Cốc mượn Bất Tử ấn quyền đọc một lượt, tuy không thể vì thế mà luyện thành Bất Tử ấn pháp, nhưng muốn bắt chiếc giống hai ba phần thì tuyệt đối không khó, thêm vào An Long đã sợ hãi trong lòng, cơ duyên xảo hợp nên mới thu được chút hiệu quả mà thôi. Không biết Phi Huyền nói vậy đã giải đáp được mối nghi trong lòng Từ huynh chưa vậy?”.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, nhưng lại nảy sinh một vấn đề mới, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao tiểu thư không dứt khoát lấy luôn ấn quyền về Tịnh Trang cất giữ, vậy thì không phải sẽ không có trận phân tranh đêm qua hay sao?”

Sư Phi Huyền thần nhiên đáp: “Đây chẳng những là di vật của Bích Tố Tâm sư bá để lại cho Thạch Thanh Tuyền tiểu thư, mà còn là hung vật Thạch Chi Hiền dùng để tá đao sát nhân, không có sự đồng ý của Thanh Tuyền tiểu thư, không ai có thể mang nó ra khỏi U Lâm Tiểu Cốc. Lần này điều khiến người ta khó hiểu nhất chính là tại sao Dương Hư Ngạn lại đột nhiên biết được sự tồn tại của ấn quyền này?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt lên: “Tá đao sát nhân. Thạch Chi Hiền muốn giết người mà phải mượn đến tay kẻ khác sao?”.

Song mục Sư Phi Huyền thoáng hiện thần sắc bi ai, thấp giọng nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói được không?”.

Từ Tử Lăng không dám đi ngang hàng với nàng, mà chỉ đi cách chừng hai bước phía sau, cùng đi lên con đường nhỏ xuyên qua rừng trúc.

Sư Phi Huyền bất chợt dừng lại, Từ Tử Lăng tự nhiên cũng dừng theo. Chỉ nghe nàng khẽ trách móc: “Đầu óc huynh làm bằng thứ gì vậy? Tại sao không sánh vai đi cùng Phi

Huyền, giữa chúng ta đâu có phân chủ khách cũng đâu phân sang hèn mà huynh phải lẻo đẻo đi theo người ta như vậy? Có phải là muốn Phi Huyền rũ áo bỏ đi, không để ý đến huynh nữa không?”.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm xúc khó tả, không biết có phải vì đã quen thuộc hay không mà thái độ của Sư Phi Huyền với gã so với hồi mới quen biết đã thay đổi rất lớn. Trước đây nàng chưa bao giờ để lộ thần thái yêu kiều nũng nịu thế này bao giờ.

Từ Tử Lăng cười lên ha hả, bước lên đứng bên trái nàng, tuy đã cố kìm nén cảm xúc nhưng cũng khó tránh khỏi bước chân rối loạn: “Chỉ là một chuyện hiểu lầm, tiểu đệ còn tưởng rằng Sư tiểu thư vì thân phận đặc thù nên phải nghiêm ngặt đề phòng với chuyện nam nữ tiếp xúc, vì thế... hắc... nên mới phải kính nhi viễn chi! Ô! không đúng! Chỉ là tiểu đệ tôn trọng thân phận siêu nhiên của tiểu thư... ôi, chắc Sư tiểu thư cũng hiểu Từ mỗ muốn nói gì chứ?”.

Sư Phi Huyền mỉm cười nói: “Sánh vai bước đi và đề phòng chuyện nam nữ tiếp xúc có quan hệ gì với nhau sao? Ngược lại huynh cố ý lùi lại phía sau thế này, cho dù là có thật lòng muốn kính nhi viễn chi đi nữa, cũng khó mà tránh khỏi người ta vắn vẹo nợ kia.

Nói đoạn nàng lại tiếp tục đi về phía trước, ngọc dung khôi phục vẻ lạnh lùng bình tĩnh nhu mặt nước hồ không gợn sóng, lần này thì Từ Tử Lăng đã nghĩ thông, chậm rãi bước đi bên cạnh, chờ nàng lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Sư Phi Huyền mới trầm giọng thổ thển nói: “Thạch Chi Hiền ghi lại Bất Tử ấn pháp chính là cố ý để Bích Tố Tâm sư bá đọc, chuyện đó liên quan đến cuộc tranh đấu giữa Ma môn và Tịnh Trai, tình tiết bên trong thế nào chắc Từ huynh cũng có thể tưởng tượng ra được. Nếu không phải vì nghiên cứu ấn quyển này, Tố Tâm sư bá quyết không thể duỗi tay rời xa trần thế trong lúc tuổi còn tráng niên như thế”.

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy ớn lạnh, nói: “Không hiểu lòng dạ Thạch Chi Hiền này làm bằng thứ gì, chẳng trách Thạch tiểu thư lại không chịu nhận y làm phụ thân”.

Kể đó gã lại lo lắng nói: “Vừa rồi Sư tiểu thư nói đã từng đọc qua Bất Tử ấn quyển phải không? Vậy chẳng phải là dấn vào vết xe đổ của lệnh sư bá rồi hay sao?”.

Sư Phi Huyền ung dung nói: “Có thể nói như vậy. Đây cũng chính là dụng ý của Thạch Chi Hiền khi ghi lại ấn quyển này. Đối với Từ Hàng Tịnh Trai, đây có thể nói là một sự khiêu chiến công khai, rất có thể Phi Huyền đột nhiên ra đi giống như sư bá vậy, nhưng nói gì thì nói, cũng quyết không thể đứng ngoài chuyện này được”.

Từ Tử Lăng nghe mà không biết phải nói gì, lại càng không biết nên chia sẻ với nàng thế nào, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Tại sao An Long lại muốn có được ấn quyền, đối với y thứ này có lợi gì chứ?”.

Đi hết con đường nhỏ, hai người đến khoảng đất trống bên cạnh La Hán Đường, Sư Phi Huyền chậm chậm quay người lại đối diện với Từ Tử Lăng, bình tĩnh nói: “An Long có một sự sùng bái đến gần như điên cuồng với Thạch Chi Hiền, mấy chục năm nay sự sùng bái đó chưa hề thay đổi, lúc nào y cũng hy vọng Thạch Chi Hiền có thể nhất thống ma đạo, đối với y mà nói, chướng ngại trước đây ngăn trở Thạch Chi Hiền chính là Bích Tổ Tâm sư bá, còn bây giờ thì là Thạch Thanh Tuyền tiểu thư. Đồng thời giữa Dương Hư Ngạn và Hầu Hi Bạch, y lựa trọn họ Dương, bởi vì y cho rằng Dương Hư Ngạn sẽ trở thành một Thạch Chi Hiền thứ hai”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Dương Hư Ngạn là một kẻ như vậy, tại sao Lý Thế Dân còn trọng dụng y?”.

Sư Phi Huyền mỉm cười giải thích: “Dương Hư Ngạn thuộc nhân mã của thái tử Lý Kiến Thành, vì quan hệ mật thiết giữa Lý Uyên và Dương Dũng nên y rất được Lý Uyên sủng ái, thêm vào gần đây Lý Uyên lại nạp Đồng Thục Ni làm thiếp nên địa vị của Dương Hư Ngạn lại càng được củng cố. Trừ phi Lý Thế Dân muốn cắt đứt quan hệ với cha và anh, bằng không sao thể dụng đến đại công thần nhiều lần kiến lập kỳ công, gần đây lại một mình cắt đầu của Tiết Cử mang về được chứ?”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Trước đây Sư tiểu thư đều không muốn nhắc đến những chuyện trong Ma môn, giờ lại đột nhiên ngôn vô bất tận, bên trong chắc hẳn là có nguyên nhân gì đặc biệt phải không?”.

Sư Phi Huyền mỉm cười nói: “Sau khi từ biệt ở Đại Ba Sơn, Phi Huyền đã đi đường thủy tới U Lâm Tiểu Cốc thông báo cho Thanh Tuyền tiểu thư biết chuyện này, mới biết thì ra Lỗ Diêu Tử trước khi lâm chung đã dùng phi cấp truyền thư mang di chúc đến cho nàng. Trong di thư có nhắc đến rất nhiều chuyện, đồng thời rất đề cao huynh và Khấu Trọng, trong đó Lỗ tiên sinh có đề cập huynh có lẽ là người duy nhất trong thiên hạ này không cần học võ công của Hoa Giáp Phái hay Bồ Thiên Các mà vẫn hiểu được Bất Tử ấn quyền, thế nên nàng mới quyết định giao ấn quyền cho huynh. Nếu huynh không kịp thời xuất hiện, Thạch tiểu thư sẽ hủy Bất Tử ấn quyền trước mặt Dương Hư Ngạn và An Long để kết thúc mọi chuyện”.

Từ Tử Lăng không nén nổi một cảm giác thất vọng dâng lên trong lòng, thì ra Sư Phi Huyền nhìn gã bằng con mắt khác, không phải là vì cảm nhận của nàng với gã thay đổi, mà

là vì di thư của Lỗ Diệu Tử, hoặc vì sự tín nhiệm của Thạch Thanh Tuyền với gã mà thôi. Cảm giác thâm thất vọng đó, quả thật không dễ chịu chút nào.

Từ đây có thể thấy, bản thân gã đích thực đã nảy sinh tình cảm với vị mỹ nữ tuyệt sắc như tiền này, bằng không cũng đâu có vì một chút chuyện cón con đó mà đau lòng. Nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng cố dẹp hết những suy nghĩ vẩn vơ ra sau đầu, chậm rãi nói: "Thì ra là vậy, biết thế tiểu đệ đã không cần vượt ngàn dặm đến đây làm gì".

Sư Phi Huyền ngạc nhiên nói: "Không thể xem những gì ký tải trên ấn quyền, Từ huynh không cảm thấy nuối tiếc chút nào sao?".

Từ Tử Lăng thở dài cảm than nói: "Được được mất mất, làm sao có thể để ý nhiều như vậy chứ? Huống hồ Lỗ tiên sinh có thể đã nhìn lầm hoặc đánh giá Từ Tử Lăng này quá cao, đọc xong lại tẩu hỏa nhập ma thì thật chẳng ra sao cả. Nếu muốn học võ công thượng thừa, năm trăm bức tượng trong La Hán Đường kia bức nào cũng ẩn tàng đạo lý thâm sâu, phi điều trầm ngư trong tự nhiên, thứ gì cũng có thể làm thầy của ta, ai còn có thời gian đi tham tập thứ do tà nhân trong Ma môn sáng tạo ra làm gì chứ?".

Cặp mắt đẹp của Sư Phi Huyền nhìn chăm chú vào gã, hai hàng lông mi khẽ chớp chớp: "Giờ thì Phi Huyền mới hiểu tại sao Lỗ đại sư lại hân thưởng Từ Tử Lăng đến thế! Từ huynh có biết những tượng La Hán trong chùa này đều do thánh tăng đời Hậu Tần là Cưu Ma La Thập tự tay làm ra hay không?".

Từ Tử Lăng ngăn người hỏi: "Cưu Ma La Thập là ai? Sao cái tên nghe cổ quái như vậy?".

Sư Phi Huyền nghiêm mặt nói: "Cưu Ma La Thập là cao tăng đại đức đại trí từ Thiên Trúc đến Trung thổ truyền giáo, Phật pháp thượng thừa, võ công thuộc hàng siêu phàm nhập thánh, nhưng lại không hề có truyền nhân võ học mà chỉ luận Phật pháp. Sau khi đến Trung thổ, người chỉ ở Tiểu Dao Viên ở Trường An chuyên dịch kinh Phật. Chỉ e rằng chính thánh tăng cũng không thể ngờ hậu thế lại có người ngộ ra được huyền cơ trong những bức tượng do người thiết kế, hơn nữa người ấy lại không phải là Phật môn đệ tử nữa".

Kế đó nàng lại lườm gã một cái nói tiếp: "Huynh còn nói Lỗ tiên sinh nhìn lầm huynh nữa, liệu có phải lại sợ gánh thêm trách nhiệm gì nữa không?".

Từ Tử Lăng cười khố đáp: "Tiểu thư nói làm tại hại chỉ muốn quay lại La Hán Đường xem thêm một lượt. Ôi! Hiện giờ nơi này không còn cần kẻ nhàn rỗi như Từ mỗ nữa rồi, người

của Ba Minh đang đi khắp nơi lùng bắt tại hạ cho Lý Thế Dân, tiểu đệ quả thực không nên ở lại lâu! Mong Sư tiểu thư thứ cho Từ Tử Lăng thất lễ, không thể bồi tiếp!”.

Với tính cách đăm bạc vô cầu của Từ Tử Lăng, Sư Phi Huyền vậy mà cũng không khỏi nhướn mày lên tỏ ý không vui: “Tại sao huynh lúc nào cũng có vẻ muốn trốn chạy như thế? Lễ nào huynh không nhìn thấy thiên hạ vạn dân đang đắm chìm trong bể khổ hay sao, cho dù là Ba Thục có thể tránh khỏi được chiến hỏa ở Trung nguyên, nhưng cũng vì biến hóa của tình thế bên ngoài mà nổi sóng nổi gió. Từ khi Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiền xuất thế, thiên hạ đạo tiêu ma trường, nếu không cũng đâu đến nỗi loạn như vậy. Trước tình cảnh đó, Phi Huyền nghĩ những người có chí đều nên vì thiên hạ thương sinh mà làm chút chuyện”.

Nụ cười của Từ Tử Lăng càng trở nên gượng gạo, gã thở dài nói: “Người có chí khí là Khấu Trọng chứ không phải Từ Tử Lăng, có lẽ Sư tiểu thư đã kỳ vọng quá nhiều ở tại hạ rồi”.

Sư Phi Huyền khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, mỉm cười nói: “Từ huynh có biết tại sao Phi Huyền phải mạo danh Thạch Chi Hiền dọa khiếp An Long một phen không?”.

Từ Tử Lăng suy nghĩ giây lát rồi nói: “Có phải là muốn thử xem Thạch Chi Hiền có liên quan đến chuyện này hay không? Nếu như An Long phụng mạng Thạch Chi Hiền hành sự, đương nhiên y sẽ không sợ hãi như vậy”.

Sư Phi Huyền lườm gã một cái rồi nói: “Không kêu gào đòi đi nữa sao?”.

Từ Tử Lăng lúng túng nói: “Thì ra Sư tiểu thư cũng biết trêu chọc người khác?”.

Sư Phi Huyền khẽ thở hắt ra một hơi, dịu dàng nói: “Con người huynh thật khó hầu hạ, nếu Từ huynh không ngại, có thể để Phi Huyền làm chủ nhân mời huynh nếm thử món chay nổi tiếng của Thành Đô không? Thanh Tuyền tiểu thư còn mấy thứ muốn giao cho huynh nữa đó!”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Sư tiểu thư không cần vì tiểu đệ mà lãng phí thời gian, chỉ cần nói cho tại hạ biết có thể gặp được Thạch tiểu thư ở đâu là được, tiểu đệ sẽ tự mình đến đó”.

Sư Phi Huyền nhìn chăm chăm vào mặt gã, tựa như muốn nhìn thấu xem tâm can gã đang nghĩ gì, khóe miệng anh đào khẽ nhướn một nụ cười khó hiểu, chậm rãi nói: “Lại thế rồi! Lần này từ biệt, không biết khi nào mới gặp lại, ở thêm với Phi Huyền một lúc cũng không được sao?”.

Đây là lần đầu tiên Sư Phi Huyền nói chuyện với gã mềm mỏng như vậy, lại nhớ ra chuyện mình hủy đi Hòa Thị Bích mà người ta cũng không tính toán, Từ Tử Lăng rốt cuộc cũng mềm lòng, đành gật đầu đáp ứng.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>